

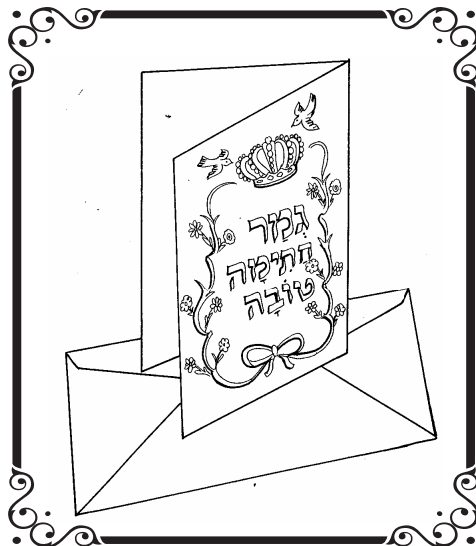
תלמוד תורה "יטב לב" דרבינו יואל

מסאטמאר

נתיסדה ע"י כ"ק מרן רביה"ק בעל דברי יואל ז"ע
בהמשכת כ"ק מרן רביה"ק בעל בדרך משה ז"ע - בגשיאות כ"ק מרן רבינו שליט"א
בעיה"ק ירושלים תובב"א

בעזהשי"ת

יום כיפור

געקליבענע מעשיות פון צדיקים
איבער דעם יום הקדוש

כתה ב'

המלמד: הר"ר יוסף צבי מאראקאוויטש הי"ו

די מעשיה פון יונה הנביא

יום כיפור ביי מנחה ליינט מען
די הסטורע פון יונה הנביא

די מענטשן פון די שטאט "נינוה" האבן געטוהן זייער
אסאך עברות, האט דער אויפערשטער געהייסן פאר יונה
הנביא ער זאל גיין אין די שטאט "נינוה" און ער זאל
אויסרופן אז אויב די מענטשן וועלן נישט תשובה טוהן וועט
זייער שטאט חרוב ווערן נאך פערציג טעג.

יונה הנביא לויפט אוועק פון ארץ ישראל

יוֹנָה הַנָּבִיא הָאֵת נִישָׁט גֶּעוואָלט גיין, ווייל ער האט
מורא געהאט אז אויב די גוים וועלן תשובה טוהן וועלן די
מלאכים אויבן אין הימל רעדן שלעכט'ס אויף די אידן.

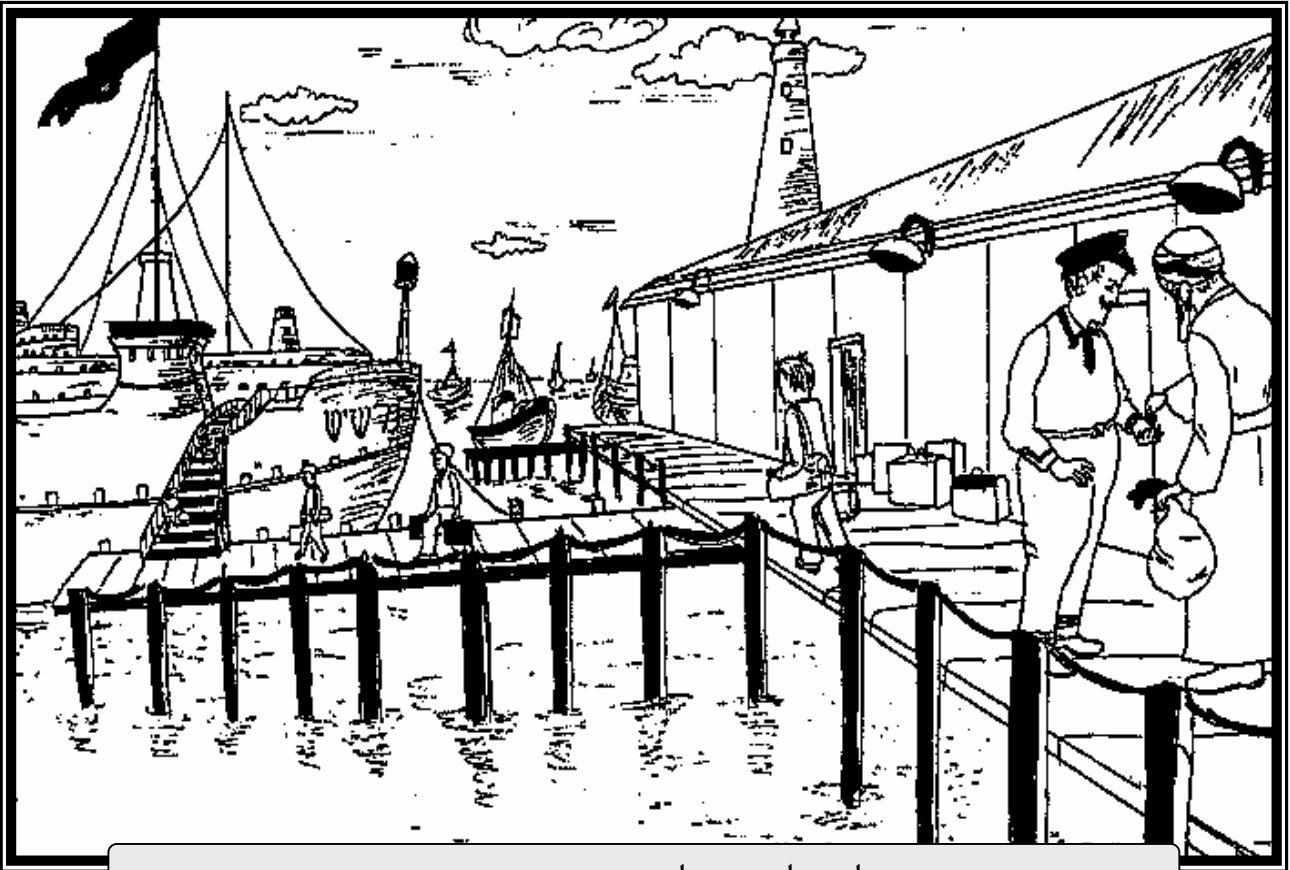
די מלאכים וועלן זאגן אז די גוים טוהען תשובה און די
אידן טוהען נישט אזוי גוט תשובה, וועגן דעם איז יונה
הנביא אנטלאפן פון ארץ ישראל, אז דער אויפערשטער זאל
מער נישט רעדן צו אים.

יוֹנָה הַנָּבִיא איז אנגעקומען צום ברעג ים, האט ער
געטראפן א שיף וואס גייט פארן צו די שטאט "תרשיש",
האט יונה הנביא באצאלט אסאך געלט אז די שיף זאל שוין
ארויספארן מיט אים צוזאמען קיין תרשיש.

ווען די שיף איז אנגעקומען אינמיטן ים, האט דער
אויפערשטער געשיקט א שרעקליכע שטורעם ווינט אויפ'ן ים,
די שיף האט זיך גענומען שאקלען און ווארפן זייער שטארק.

עם האט זיך אזוי שטארק געווארפן אז ס'איז געווען א
גרויסע סכנה אז די שיף זאל זיך נישט דערטרינקען.

אלע גוים האבן אנגעהויבן צו דאווענען און צו שרייען
צו זייערע געטשקעם, אבער עס האט זיי גארנישט געהאלפן.

ער צאלט געלט ער זאל קענען ארויפגיין אויף די שיף

די שיף שאקלט זיך פון די שרעקליכע שטורעם ווינט

די מענטשן פון שיה האבן אַרױסגעװאָרפֿן פֿון שיה אַלע
שװערע רענצלעך מיט די אנדערע שװערע זאכן פֿרי צו
גרינגער מאכן די שיה אָפֿער עס האט גארנישט געהאלפֿן.

װען יונגה הנביא האט געזעהן דעם גאנצן איבערקערעניש
וואס עס טוהט זיך אויף די שיה איז ער אַראָפֿ געגאנגען אין
א באהאלטענע ווינקל אין די שיה און ער איז דארט
איינגעשלאפֿן.

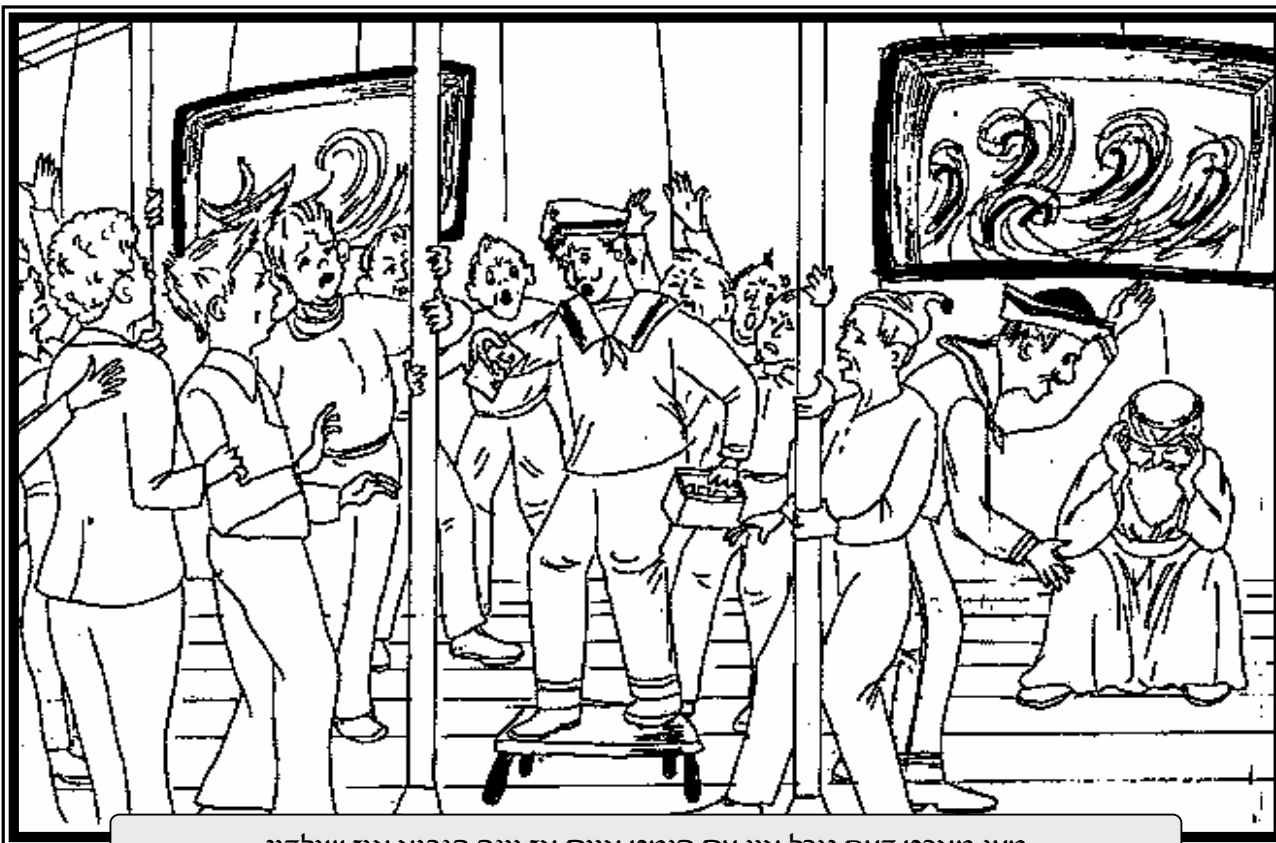
װען דער שיה'ס קאפיטאן האט אים באמערקט שלאפֿן דיג
רופֿט ער זיך אן צו יונגה: "וואס שלאפֿסטו? שטיי אויף און
דאווען צו דיין גאט אז די שטורעם ווינט זאל זיך אויפהערן,
פֿרי מיר זאלן חלילה נישט שטארבן".

די גוים האבן געמאכט א הגרלה צו זעהן וועגן וועמענעם
שולד איז געווארן דער שטורעם ווינט, מ'האט אריינגעלייגט
אַלע נעמען פֿון די מענטשן וואס האבן זיך געפינען אויף די
שיה, אין די גורל איז אַרױסגעקומען דער נאמען "יונגה".

האבן אַלע גוים געפֿרעגט פֿאר יונגה: "פֿון וואו קומסטו?
פֿאַרװאס ביסטו שולדיג?" האט זיי יונגה הנביא דערציילט אז
ער אנטלויפט יעצט פֿון אָרץ ישׂראל ווייל ער וויל נישט
פֿאלגן דעם אויבערשטן, און גיין וואו דער אויבערשטער
האט אים געשיקט.

די מענטשן פון די שיף בעטן פאר יונה ער זאל דאווענען צום באשעפער

מען מאכט דעם גורל און עס קומט אויס אז יונה הנביא איז שולדיג

האבן די גוים אים געפֿרעגט: "וואס זאלן מיר טוהן צו
אפֿהאלטן דעם שטורעם?" האט יונגה הנביא געזאגט אז מען
זאל אים אריינװארפֿן אין ים דעמאלט'ס וועט זיך דער ים
בארואיגן.

האבן די גוים געוואלט צוריק פֿארן צום פֿרעג ים און
דארט אראפֿ לייגן יונגה הנביא אפֿער דער שטורעם איז געווען
זייער שטארק, אז עס איז נישט מעגליך געווען צוריק צופֿארן
ביז צום פֿרעג ים.

האבן זיי גענומען יונגה הנביא און אים צוגעבינדן צו א
שטריק און אים ארויס געלייגט פֿון די שיף, אפֿער זיי האבן
נישט אריינגעווארפֿן יונגה הנביא אין ים, און דער שטורעם
האט זיך גלייך בארואיגט.

ווען די מענטשן פֿונעם שיף האבן געזעהן אז דער
שטורעם האט זיך בארואיגט האבן זיי צוריק ארויף געצויגן
יונגה הנביא אויף די שיף, אפֿער ווי נאר יונגה הנביא איז
צוריק געווען אויף די שיף האט דער שטורעם זיך נאכאמאל
פֿאנייט זייער שטארק.

האבן די מענטשן פֿונעם שיף געזעהן אז יונגה הנביא איז
דער וואס איז שולדיג אינעם גרויסן שטורעם, האבן זיי אים

אַרײַנגעוואַרפֿן אין ים, און די שטורעם האט זיך פֿאלד
אויפֿגעהערט.

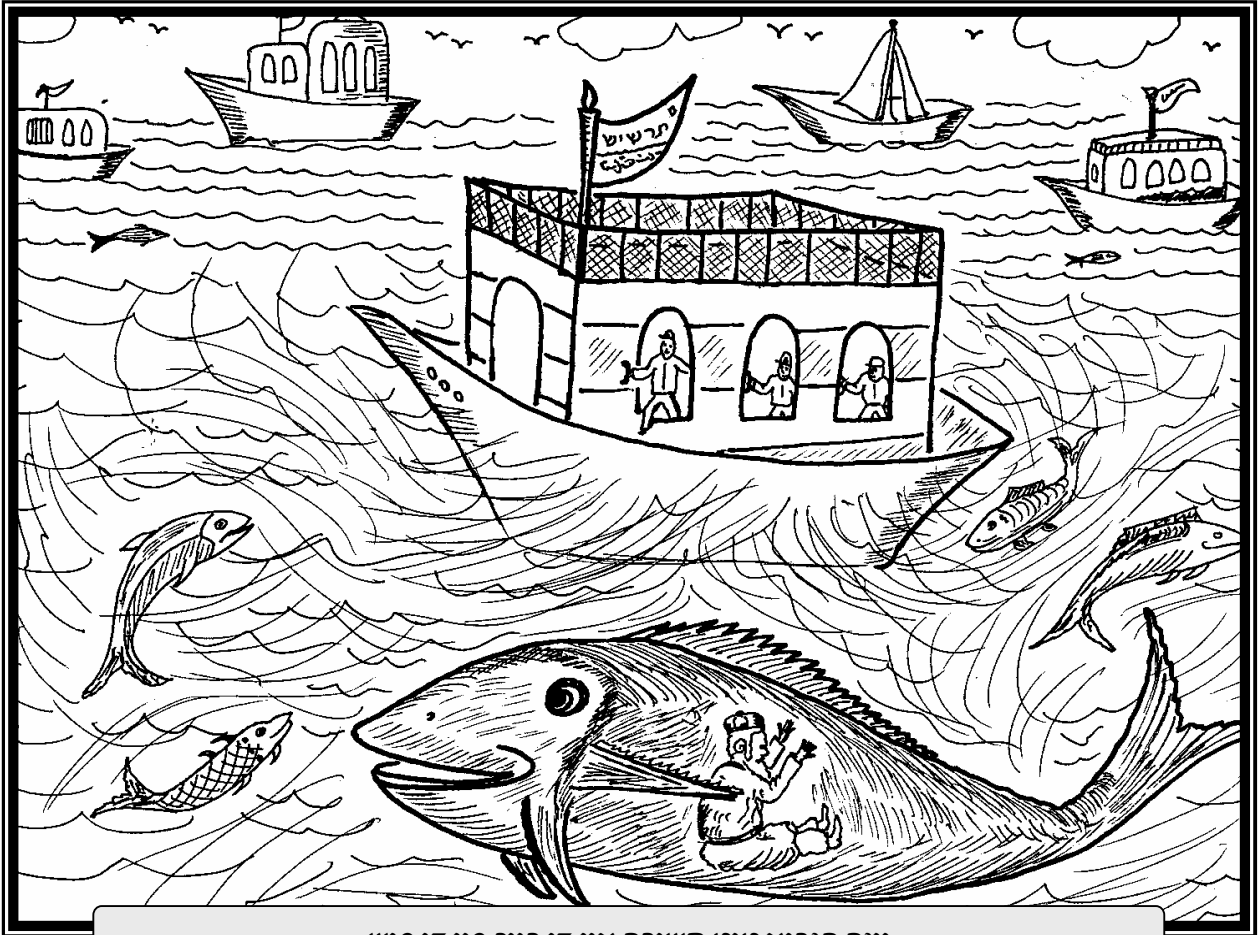
דער אויפֿערשטער האט אונטער געשיקט אַ גרויסע פֿיש
וואס האט אײַנגעשלינגען יונגה הנביא אין איר בויך. דריי
טעג און דריי נעכט איז יונגה הנביא געווען אין די בויך פון
די פֿיש.

דער אויפֿערשטער האט געגעבן פֿאר יונגה הנביא אין די
דריי טעג און דריי נעכט ווען ער איז געווען און די בויך פון
די פֿיש צו עסן מן.

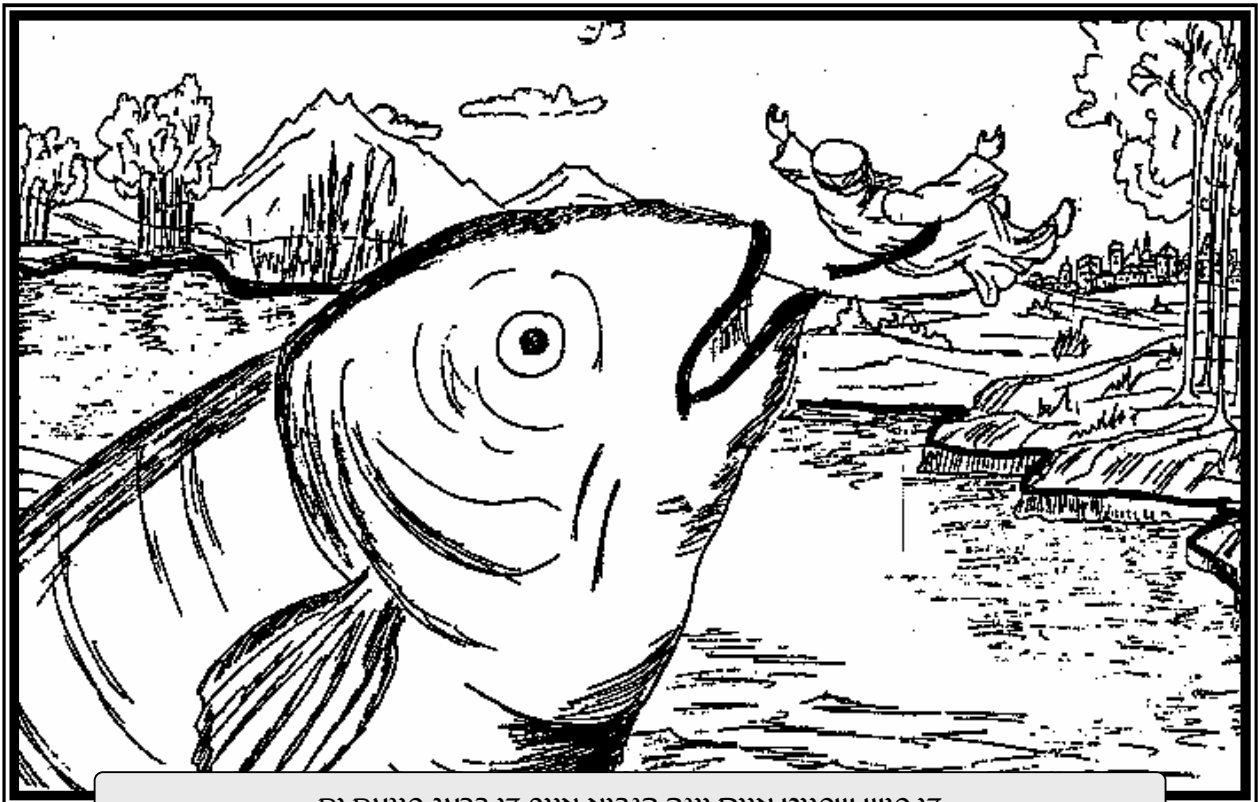
יונגה האט מתפלל געווען און געשריגן צום אויפֿערשטן:
"ראטעווע מיר פון די סכנה, און איך וועל גלייך גיין צו די
שטאט נינוה, זאגן פֿאר די גוים זיי זאלן תשובה טוהן..."

ער האט אויך צוגעזאגט אז אויב דער אויפֿערשטער
וועט אים ראטעווען פון די גרויסע סכנה וואס ער געפינט זיך
וועט ער מקריב זיין קרבנות ווען ער וועט געראטעוועט
ווערן.

דער אויפֿערשטער האט צוגעהערט די תפלה פון יונגה
הנביא, און ער האט געזאגט פֿאר די פֿיש זאל אויסשפֿייען
יונגה הנביא, האט די פֿיש אים געגעבן אַ שפיי אויס אויף דעם
ברעג ים.

יונה הנביא טוט תשובה אין די בויך פון די פיש

די פיש שפייט אויס יונה הנביא אויף די ברעג פונעם ים

יוֹנָה הַנָּבִיא אִיז גַּעגאַנגען צו די שטאט נִינְוָה אַזוי ווי
דער אויפֿערשטער האט אים געהייסן אין די גאסן פון די
שטאט נִינְוָה האט ער אויסגערופֿן: "נאך פֿערציג טעג אויב
מען וועט נישט תשובה טוהן וועט די שטאט חרוב ווערן".

אלע מענטשן האבן געגלייבט פאר יונגה הנביא, און
האבן זיך זייער שטארק דערשראקן, זיי האבן אנגעהויבן צו
וויינען און צו תשובה טוהן, עס איז געווארן זייער א גרויסע
טובל און שטאט אז אפילו דער קעניג האט דערפון געהערט.

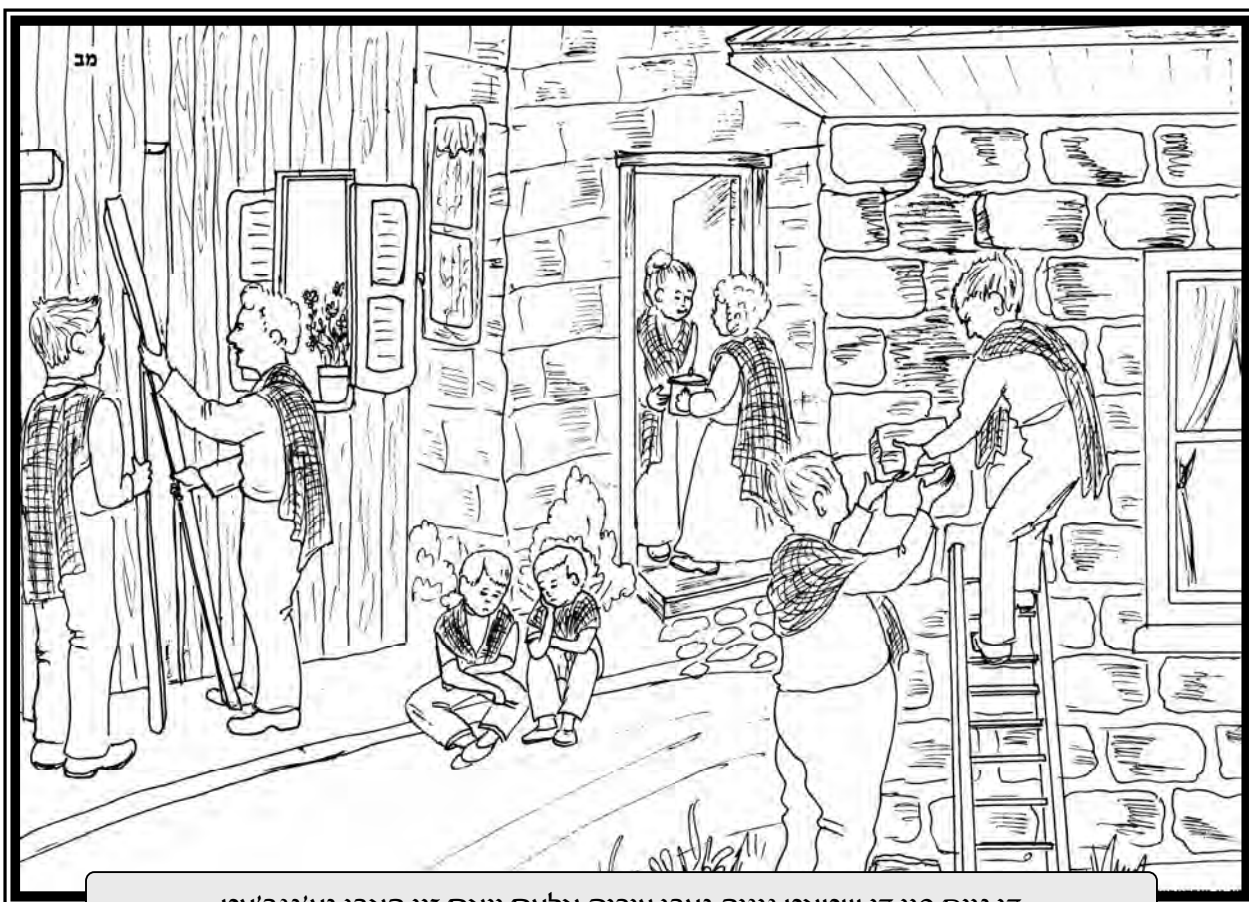
דער קעניג איז אראפ פון זיין קעניגליכן בענקל, און
האט אויסגעטאן די קרוין פון זיין קאפ און זיינע שיינע
קליידער, ער האט געלייגט אש אויף זיין קאפ און זיך
אנגעטאן א זאק, און זיך געזעצט אויף די ערד.

דער קעניג האט באפוילן אז אלע מענטשן און קינדער
זאלן זיך אנטאן זעק און פאסטן דריי טעג און גאר שטארק
תשובה טוהן, אַזוי וועט מען אפֿשר געראטעוועט ווערן פון
די גזירה.

אלע האבן טאקע אויסגעפאלגט דעם קעניג'ס רייד, זיי
האבן געפאסט און תשובה געטאן, זיי האבן זיך צוריקגעגעבן
אלעם וואס זיי האבן געגנב'עט איינער פונעם צווייטן.

דער קעניג זעצט זיך אראפ אויף די ערד מיט א זאק און אש

די גוים פון די שטאט נינוה געבן צוריק אלעס וואס זיי האבן גע'גנב'עט

דער אויפערשטער האט צוגעקוקט צו זייער תשובה, און האט
זיי מוחל געווען, און מבטל געווען די גזרה אז די שטאט
דארף חרוב ווערן.

ווען יונה הנביא האט געזעהן אז די גוים האבן תשובה
געטוהן און דער אויפערשטער האט מבטל געווען די גזרה,
און אז דער אויפערשטער גייט נישט חרוב מאכן די שטאט,
האט אים דאס וויי געטוהן.

ווייל יעצט וועט מען זאגן אז יונה הנביא איז א פאלשער
נביא, ער האט געזאגט אז דער אויפערשטער וועט חרוב
מאכן די שטאט און ס'איז בכלל נישט אמת, די שטאט ווערט
נישט חרוב.

האט יונה הנביא געבעטן פונעם אויפערשטן אז ער וויל
נפטר ווערן פון די וועלט, און יונה הנביא איז ארויס
געגאנגען אינדרויסן פון שטאט און זיך געזעצט אונטער א
קליינע סוכה'לע די זון זאל נישט שיינען אויף אים.

דער אויפערשטער האט געמאכט א גם עם איז
ארויסגעוואקסן א סארט בוים מיט גרויסע בלעטער און דאס
האט געמאכט א שאטן אויף יונה הנביא, און יונה הנביא
האט זיך געפריידט מיט דעם בוים.

אינדערפרי איז אריין א קליין ווערעם אין די בוים און
האט אויפגעגעסן די בוים פון אינעווייניג און ס'איז אראפ
געפאלן די בוים, ווען יונה האט דאס געזעהן האט אים דאס
זייער ווי געטוהן אז א בוים וואס דער אויבערשטער האט
באשאפן איז אראפגעפאלן.

האט אים דער אויבערשטער געזאגט דאס וויל איך דיר
ווייזן אז ווען א בוים פאלט אראפ טוט דיר וויי אז א זאך
וואס איך האב באשאפן ווערט חרוב, איז אוודאי ווען מען
צופרעכט און מען מאכט חרוב א גאנצע שטאט דארף דיר
דאס ווי טוהן.

און דו דארפסט זיך פרייען אז די מענטשן פון נינוה
האבן תשובה געטוהן און איך דארף נישט חרוב מאכן די
שטאט, און נישט טראכטן אז מען וועט זאגן אז די ביזט א
פאלשער נביא.

יונה הנביא זיצט אינטער די סוכה'לע און די בוים וואס ס'איז געוואקסן

פאר יונה האט זייער וויי געטוהן אז די בוים איז אראפ געפאלן

דער פֿרייז פֿעל תשובה

דער הייליגער רבי ר' לייב שרה'ס איז זיין גאנץ לעבן געווען נע ונד, ער האט זיך ארום געדרייט פון איין פלאץ צום אנדערן, ער האט שטענדיג געטאן אלע זיינע מעשים לשם שמים, פאר'ן כבוד פונעם אויבערשטן.

דער עקר האט ער געטוהן אין זיין לעבן די מצוה פון פדיון שבויים ארויס נעמען אידן פון תפיסה, און הצלת נפשות ראטעווען אידישע מענטשן.

אסאך מאל האט זיך געמאכט אז ער איז אנגעקומען אין נישט א אידישן שטעטל, און ער האט אפלו קיין מנין נישט געהאט ביים דאווענען, אבער דער אויבערשטער האט אים קיינמאל נישט פארלאזט.

אפלו ווינטער ווען עס איז געווען גרויסע קעלט, האט אים דער באשעפער אלעמאל צוגעשטעלט א מנין וואו ער איז נאר געווען ער זאל קענען דאווענען אייביג מיט מנין.

אמאל ערב יום כפור זייענדיג אין וועג האט פלוצלונג אויסגעבראכן א שטארקער שטורעם ווינט און עס האט זיך אראפגעלאזט א שטארקער רעגן, וועלכע האט פארפלייצט די וועגן.

עס איז געווען א גרויסע פלאג צו זיך אריינשלעפן ביז צום דארף וואס איז געווען דארט דערנעבן, ענדליך נאך גרויסע שווערע קייטן האט זיך רבי לייב שרה'ס צוגעשלעפט אין דארף אריין.

ער איז געוואויר געווארן אז עס זענען דא אכט אידן אין דארף צו מנין צו כל נדרי און עס דארפן קומען נאך צוויי אידן וואס וואוינען אין וואלד דעמאלטס וועלן זיי זיין צוזאמען צען וועט זיין א מנין.

רבי לייב שרה'ס האט זיך זייער געפריידט אז ער וועט האבן א מנין אינעם הייליגן טאג, און ער האט זיך צוגעגרייט צום יום הקדוש, ער איז געגאנגען צום טייך זיך טובל'ען און געגעסן די סעודה המפסקת.

דער הייליגער רבי ר' לייב שרה'ס איז געווען דער ערשטער וואס איז געקומען אין שוהל ער האט געזאגט מיט גרויסע כוונות די תפלות ותחנונים וואס מען פירט זיך צו זאגן פאר "כל נדרי".

ווען מען האט שוין געוואלט אנהייבן צו זאגן כל נדרי האט זיך ארויסגעוויזן אז מיט דער הייליגער רבי ר' לייב שרה'ס איז דא נאר ניין אידן, די צוויי אידן וואס וואוינען אין וואלד זענען נישט אנגעקומען.

דער שטן האט נישט געוואלט ר' לייב שרה'ס זאל האבן א מנין, און ער האט מצליח געווען אז מען האט איינגעשפארט די צוויי אידן פון וואלד אין תפיסה פונקט ערב יום כפור וועגן עפעס א בלבול וואס די גוים פון זייער געגנט האבן זיך אויסגעטראכט אויף זיי.

פרעגט רבי לייב שרה'ס פאר די מענטשן אין דארף: "אפשר איז מעגליך צו געפונען נאך איין איד דא אין געגנט", האבן די דארף מענטשן געענטפערט מיט צער: "אויסער אונז וואוינען דא נישט נאך אידן".

פֿרעגט ער זיי: "אפֿשר געפינט זיך אַ איד - אַ מומר וואס האט זיך גע'שמד'ט - אין דעם דארף אדער געגנט וואס מען קען אים אהער רופן?", פֿרעגן זיי מיט וואונדער: "אַ גע'שמד'טער איד?", "מיט אַזאַ איינעם מעג מען דאווענען בכלל?"

זאגט זיי רבי לייב שִׁרָה'ס: "די טויערן פון הימל זענען נישט פארשלאסן אפֿלו פאר אַ גע'שמד'טער איד, דעראיבער אויב עס איז דא אַזאַ איינער וואס האט זיך גע'שמד'ט בין איך גרייט צו משפיע זיין אויף אים ער זאל קומען דא משלים זיין אונזער מנין".

"יֵא", רופט זיך אַן איינער און זאגט: "דער פֿרייז פון דעם דארף איז אַ משמד", האבן זיך אנדערע אידן אנגערופן: "שוין פערציג יאר וואס ער איז אפֿגע'שמד'ט ר"ל און ער איז פארזינקען אין עברות, ער האט שוין לאנג נישט קיין שייכות מיט אידן, פארקערט ער טראגט אַ שנאה אויף די אידן.

"ער האט חתנה געהאט מיט'ן פארשטארבענעם פֿרייז'ס איינציגע טאכטער, און דער פֿרייז האט אים צוגעזאגט, אַז אויב ער וועט זיך אפֿשמד'ן וועט ער בלייבן זיין איינציגער יורש".

פֿרעגט זיי ר' לייב שִׁרָה'ס: "האט דער פֿרייז געהאט מיט איר קינדער?", "ניין" - ענטפערן די אידן - "די פֿרוי איז גאָר מיט אייניגע יאר צוריק געשטארבן און ער איז היינט איינזאם אליין".

"ווער וויל מיר ווייזן וואו זיין פאלאץ איז?" פֿרעגט ר' לייב שִׁרָה'ס ביי די דערשטאקענע אידן, איינער פון די אידן

האט מסכים געווען, און איז אים געגאנגען ווייזן ווי דער פֿרייז
האט זיין טייערע פֿאלאץ.

ווען זיי זענען אָנגעקומען צום פֿאלאץ האט דער איד זיך
גלייך אויסגעדרייט מורא האבנדיג פונעם פֿרייז, אָבער ר' לייב
ש'ה'ס האט זיך נישט דערשראקן און ער האט אראפגעווארפן
פון זיך די טלית מיט די קיטל און מיט שנעלע טריט איז ער
אריין אין פֿאלאץ.

ער האט געקלאפט אין די טיר, און נישט ווארטנדיג אז
מען זאל אים עפענען די טיר איז ער שוין געשטאנען קעגן
דעם פֿרייז, דער פֿרייז האט געקוקט מיט גרויס פֿעס אויף דעם
איד פאר זיין חצפה אז ער איז אריינגעקומען, זעהענדיג דעם
הדרת פנים פון דעם איד, איז זיין הארץ ווייכער געווארן.

ר' לייב ש'ה'ס האט אָנגעהויבן דער ערשטער צו רעדן און
האט געזאגט: "מיין נאמען איז לייב ש'ה'ס, איך האב נאך
זוכה געווען צו קענען דעם הייליגן בעל שם טוב וואס פיל
פֿרייזים" האבן אים זייער חשוב געהאלטן און זיך באצויגן צו
אים ווי א געטליכער מאן".

דער פֿרייז איז געשטאנען פארגאפט און געפילט אז ער
קען גארנישט טוהן, ר' לייב ש'ה'ס האט ווייטער געזאגט:
"מיין מאמע שרה איז געווען א הייליגע פרוי איינמאל האט א
גוי א פֿרייז'ס א זון געוואלט חתנה האבן מיט איר רחמנא
לצלן.

דער פֿרייז'ס זון ער האט איר צוגעזאגט אסאך געלט אָבער
זי האט מקדש שם שמים געווען און כִּדִּי צו נצול ווערן האט
זי חתנה געהאט מיט אן אלטן איד אן ארימער מלמד.

"אָבער דו פֿרייז ביסט נישט בייגעשטאנען דעם נסיון,
צוליב דעם האסטו זיך גע'שמד'ט! אָבער וויסן זאלסטו הער
פֿרייז "אין לך דבר העומד בפני התשובה", תשובה איז די
העכסטע זאך - "ויש קונה עולמו בשעה אחת", א מענטש קען
באקומען גן עדן אין איין שעה.

דער הייליגער רבי ר' לייב שרה'ס זאגט ווייטער "היינט
אונט איז די הייליגסטע טאג אין יאר - יום כפור, און נאך
אביסל גייט שוין די זון אונטער, די אידן וואס זיצן דא אין
דארף ווארטן אויף א מנין עס פעלט זיי א צענטער.

דער איבער פאלג מיר און קום מיט מיר משלים זיין צו
מנין, די תורה זאגט "העשירי יהיה קדש להשם" דער צענטער
איז הייליג פאר'ן אויבערשטן, אין דעם זכות וועסטו צוריק
אריינקומען אין די קדשה". הערנדיג די ווערטער איז דער
פֿרייז געווארן זייער בלאס און שטארק צומישט.

דערווייל איז שוין די נאכט צוגעפאלן די אידן אין שוהל
זענען געזעסן מיט גרויס שרעק, קלערנדיג ווער ווייסט
וואספארא צרה דער פֿרעמדער איד האט אונז אנגעמאכט דא,
ער גייט זיך אנהייבן מיטן פֿרייז, א רשע וואס טיילט אויס
צרות פאר אידן.

פלוצלונג עפנט זיך די טיר פון שוהל, דער ערשטער איז
אריינגעקומען ר' לייב שרה'ס זיין פנים איז געווען ווייס ווי
קאלאך, נאך אים איז געגאנגען דער "פֿרייז" מיט
אראפגעלאזטע אויגן, נישט קוקנדיג צו קיינעם, ר' לייב
שרה'ס האט געגעבן א וואונק צו איינעם פון די אידן מען זאל
געבן דעם פֿרייז א טלית מיט א מחזור.

נאכדעם איז ר' לייב שרה'ס אליין צוגעגאנגען צום ארון
קודש און ארויסגענומען צוויי ספרי תורות, איינס האט ער
געגעבן פאר איינעם פון די אלטע אידן פון שול און די
צווייטע האט ער געגעבן פאר'ן "פריץ".

מיט דעם באוואוסטן טרויער'דיגן ניגן האט דער הייליגער
רבי ר' לייב שרה'ס אנגעהויבן זאגן "על דעת המקום ועל דעת
הקהל אנו מתירים להתפלל עם העברנים..." אין אזוי ווייטער
די הייליגע תפלה "כל נדרי".

א טיפער הויכער זיפץ פון טיפן הארצן האט זיך געהערט
פון פריץ, דאס האט אויפגעציטערט די הערצער פון אלע
מתפללים און ס'האט זיך געהערט א יאמערליך געוויין במשך
דעם גאנצן מעריב.

צומארגנס פון אשמרת הבקר איז דער פריץ געשטאנען
אויף די פיס, איינגעבויגן, צופראכן און האט זיך נישט געקענט
באהערשן פון וויינען, אלע מתפללים זענען שטארק גערירט
געווארן.

דער פריץ האט געזאגט אלע תפלות, און די פיוטים מיט
גרויס כונה, ספעציעל האט זיך געהערט זיינע טיפע זיפצן
בשעת'ן זאגן דעם ודוי, ביי יעדן קלאפ "על חטא" האט ער
שטארק פארפירט מיט יאמערליכע קולות.

ביים סוף פון תפילת נעילה ווען מען איז צוגעקומען צו
"שמע ישראל" האט דער פריץ אריינגעשטעקט דעם קאפ אין
ארון קודש מיט ציטערדיגע הענט האט ער געקושט די ספרי
תורה און מיט א שרעקליכן הויכן קול וואס האט ערשיטערט
אלע מתפללים האט ער א שריי געגעבן: "שמע ישראל ה'
אלוקינו ה' אחד".

פֿלוצלונג האט ער אַרױסגענומען דעם קאפ פון אַרױן קױש
און מיט'ן גאנצן כח א שריי געגעבן "ה' הוא האלקים" זיבן
מאל מיט קוילי קולות, יעדעס מאל איז זיין קול געווארן
העכער, ווען ער האט א שריי געגעבן דאס זיבעטע מאל איז
זיין נשמה ארויס ביי "האלקים", און ער איז אנידער געפאלן א
טויטער רחמנא לצלן.

צו מעריב איז נישט געווען קיין מנין און דער צדיק רבי
לייב שרה'ס האט געזאגט: "וואויל איז אים וואס זיין נשמה איז
ארויס ביי אלקים, איצט געהערט ער צו די צדיקים, אין הימל
האט מען אנגענומען זיין תשובה און כדי ער זאל נישט
ווייטער קאליע ווערן האט מען אים צוגענומען פון די וועלט".

ר' לייב שרה'ס האט געגעבן א געשריי: "והוא רחום יכפר
עון" און דער עולם האט געדאוונט מעריב, נאך אין די זעלבע
נאכט איז ער געקומען צו קבורה און ר' לייב שרה'ס האט זיך
אליין באשעפטיגט מיט די קבורה און פלעגט זיך פירן צו זאגן
יעדן יום כפור "קדיש" נאכן "פריץ דער בעל תשובה".

דער מוהל ערב יום כפור

דער רבי פון קוזמיר ר' יחזקאל זי"ע האט געהאט א תלמיד ר' משה למבערגער דער ר' משה איז אמאל געפארן אונטער וועגנס און ביי די אכסניא וואו ער איז איינגעשטאנען האט מען אים געגעבן צו טרינקען "מעד" (מעד איז א גוטע טרונק וואס מען מאכט פון האניג וואס מען האט דאס געטרינקען ווען מען האט געוואלט זאגן לחיים).

די מעד איז געווען זייער גישמאק אז ר' משה האט נאך קיינמאל נישט געהאט אזעלעכע גוטע מעד אין זיין לעבן האט ער באשלאסן אז ער וועט קויפן פון די גוטע מעד פאר זיין רבי ר' יחזקאל פון קוזמיר אלס א מתנה ווען ער קומט אהיים פון וועג.

ר' משה האט ארויסגענומען געלט פון זיין טאש און ער האט געבעטן פונעם בעל אכסניא ער זאל גיין קויפן צוואנציג פלעשער פון די גוטע מעד ווייל ער וויל דאס געבן פאר זיין רבי א מתנה.

דער בעל אכסניא איז געגאנגען דאס קויפן אבער ער איז צוריקגעקומען מיט ליידליגע הענט, ווייל יענער האט שוין נישט געהאט פון די גוטע מעד.

אפשר וויל ער מען זאל אים באצאלן מער געלט – האט ר' משה געזאגט צום בעל אכסניא – און אויב מען וועט אים געבן מער געלט וועט ער יא פארקויפן פון די גוטע מעד.

ר' משה האט אַרויסגענומען נאך געלט און דאס איבער
געגעבן צום בעל אכסניא בעטנדיג ער זאל פראבירן נאכאמאל
צו גיין אפֿשר וועט ער אים דאך געבן פון די גוטע מעד.
אבער דער בעל אכסניא קומט צוריק די צווייטע מאל
אויף מיט ליידיגע הענט, ער זאגט אז יענער איד וואס פלעגט
פארקויפן די מעד זאגט אז ער האט שוין גארנישט פון די
גוטע מעד.

האט רבי משה מחליט געווען אז ער וועט אליין אראפ
גיין צום סוחר פון די מעד און בעטן ביי אים גאר שטארק אז
ער וויל קויפן פון די מעד פאר זיין רבי פון קונזמיר אפֿשר
וועט ער אים געבן.

ווען ר' משה איז אנגעקומען צו דעם סוחר וואס האט
פארקויפט די מעד האט ער געזעהן אז עס איז דארט זייער
פרייליך, אסאך מענטשן עסן א גרויסע סעודה און עס שפילט
מוזיק.

האט דער חסיד ר' משה האט אויפגעזוכט דעם סוחר וואס
ער איז געווען דער הויפט פון די שמחה, ווען ער האט אים
געטראפן האט ער זיך קוים צוגעשטופט ביז צו אים.

דער חסיד האט זיך אנגעהויבן צו בעטן ביים סוחר אז ער
וויל אהיים טראגן פאר זיין רבי'ן פון די גוטע מעד, ער וועט
באצאלן וויפיל מען וועט בעטן פון אים אפלו פאר אביסל
מעד.

האט דער סוחר געענטפערט אז ער האט שוין נישט פון די
מעד און ער וועט קיינמאל מער נישט האבן פון די גוטע מעד,
אז די ווילסט זאגט ער פאר ר' משה וועל איך דיר פארציילן

פֿאַרװאָס איך װעל שװין קײנמאל נישט האָבן פֿון די גוטע
טרינק.

און דאָס איז די מעשה: דער סוחר איז געװען אַ מוהל, אַ
גרויסער אַרימאן יעדער איינער װאָס האָט אים גערופֿן צו אַ
ברית איז ער געגאנגען, נישט קיין חלוק ווי װײט ער האָט
געדארפט גיין דער עקר איז אַז מען זאל קענען מאַכן אַ ברית
פֿאַר אַ אידישער אינגל.

איינמאל ערב יום כפור אינדערפֿרי קלאפט אויף די טיר
פונעם מוהל אַ דארף'ס מענטש, דער מוהל האָט גלייך געזעהן
אויף דעם מענטש אַז ער איז אַ גרויסער עם האַרץ און נישט אַ
ערליכער מענטש.

װען דער מוהל האָט אים געפֿרעגט װאָס ער װיל האָט
דער דארף'ס מענטש געזאָגט אַז היינט װערט זיין אינגל אַכט
טאָג און מען דארף אים מאַכן אַ ברית.

האָט דער מוהל אים געפֿרעגט ווי ער װאוינט, האָט דער
דארף'ס מענטש געזאָגט דעם נאָמען פונעם דארף, האָט דער
מוהל פֿארשטאנען אַז ער װאוינט זייער װײט און עס דויערט
אפֿאַר שעה ביז ער װעט דארט אַנקומען.

האָט דער מוהל נישט געװאָלט גיין מאַכן די ברית, װען
דער דארף'ס איד האָט געזעהן אַז דער מוהל װיל נישט גיין
האָט ער אים געזאָגט אַז אויב ער קומט נישט װעט ער נישט
מאָכן אַ ברית פֿאַר זיין קינד װײל ער האָט נישט אַ אנדערן
מוהל.

ערב יום כפור װען יעדער איינער זוכט זכותים – האָט
דער מוהל געטראַכט – זאל װעגן אים געשעהן אַזא זאך אַז

מָעַן זאל נישט מאַכן אַ בְּרִית פֿאַר אַ אַידיש קינד, האט ער
געזאגט פֿאַר דעם דאַרף'ס איד אז ער איז גרייט צו גיין.
אַבער דער מוהל האט געזאגט פֿאַר'ן דאַרף'ס איד זאל
דינגען א פֿערד און וואגן פֿדי ער זאל קענען צוריק אַנקומען
אָהיים באַצייטנ'ס.

דער דאַרף'ס איד האט אַבער געענטפֿערט אז ער איז אַ
בלוטיגער אַרימאן, ער האט נישט קיין געלט פֿאַר א פֿערד און
וואגן, האט דער מוהל נישט געהאט א בֶּרֶה און ער איז
געגאנגען צופֿוס אפֿאַר שעה ביז יענע דאַרף.

ווען מען איז אַנגעקומען צו די דאַרף איז דער טאטע
פֿונעם קינד זיך אַוועק געגאנגען צו זיין אַרבעט ער האט אַפֿלו
נישט געווארט אז דער מוהל זאל מאַכן די בְּרִית.

ווען דער מוהל האט געוואלט מאַכן די בְּרִית האט ער
נישט געהאט ווער עס זאל אים העלפֿן קיינער איז נישט
געווען דאָרט אין שטוב.

דער מוהל איז אַרויס אינדרויסן אויף די גאס זוכן אַ
מענטש וואס זאל אים העלפֿן מאַכן די בְּרִית אַבער ער האט
קיינעם נישט געזעהן.

דער מוהל איז געווארן זייער צופֿראַכן ערב יום כפֿור אזא
הייליגע צייט יעצט איז אַ מצוה צו עסן א סעודה, יעדער איד
איז זייער פֿאַרנומען און איך בין דא אין עפֿעס א דאַרף וואו
איך זעה נישט קיין מענטשן.

ער טראַכט צו זיך יעדער איינער זיצט יעצט ביי זיך און
מען טוהט די מצות פֿון דעם היינטיגן טאג איינער לויפֿט און
מקוה דער אַנדערער בעט איבער וועמען ער האט געטשעפֿעט
א.א.וו.

און דער מוהל שטייט און ווארט דא, עס ווערט שפעט עס
ווערט שוין באלד יום כפור ווער ווייסט צו ער וועט נאך
קענען אהיים גיין בכלל.

פלוצלינג דערזעהט דער מוהל פון דערווייטנ'ס עפעס א
מענטש גייט דורך, לויפט ער שנעל צו אים און ער הויבט זיך
אן צו בעטן ביי אים ער זאל אים קומען העלפן מאכן א ברית
וויבאלד עס איז שוין זייער שפעט און ער דארף נאך אנקומען
צוריק אהיים.

אבער דער מענטש האט געזאגט פאר דעם מוהל היינט איז
ערב יום כפור אין מענטשן געבן אסאך צדקה און אויב ער
וועט מיטגיין מיט אים מאכן די ברית וועט ער נישט קענען
צוזאם נעמען געלט אזוי ווי ער טוהט אלע יאר ערב יום כפור.
דער מוהל האט ממש אנגעהויבן וויינען צו דעם איד אז
ער זאל אים טוהן די גרויסע טובה כדי ער זאל קענען אהיים
פאר'ן אויף יום כפור.

ווען דער מוהל האט געזעהן אז עס נישטא צו וועם צו
רעדן ער וויל אים בשום אויפן נישט העלפן, האט ער
געפרעגט פאר דעם איד, וויפיל געלט קענסטו מאכן פון יעצט
ביז יום כפור האט דער איד געענטפערט א גאלדענע רייניש.

האט דער מוהל צוגעזאגט פאר דעם איד אויב ער וועט
קומען מיט אים העלפן מאכן דעם ברית וועט ער אים געבן א
גאלדענע רייניש ווען ער וועט צוריק אנקומען אין זיין שטאט.
נאכדעם וואס דער מוהל האט זיך אזוי געבעטן און ער
האט נאך צוגעזאגט אז ער וועט אים געבן די גאלדענע רייניש
האט דער איד מסכים געווען צו העלפן.

ווען מען האט געענדיגט דעם ברית האט זיך דער מוהל זייער אהיים געיאגט כדי ער זאל נאך אניאגן צו עסן די סעדה המפסקת, דער אנדערער וואס האט אים געהאלפן מאכן די ברית איז אויך מיטגעגאנגען ווייל ער האט געוואלט אז דער מוהל זאל אים באצאלן די געלט וואס ער האט אים צוגעזאגט. ווען זיי זענען אנגעקומען אהיים האט דער מוהל גלייך באצאלט די געלט וואס ער האט צוגעזאגט, נאכדעם וואס דער איד האט באקומען די געלט זאגט ער פאר'ן מוהל יעצט גיב מיר צו טרינקען אביסל מעד.

זאגט אים דער מוהל וואס ווילסטו פון מיר יעצט ערב יום כפור? איך האב שוין א גאנצן טאג פארברענגט, איך האב גארנישט אנגעיאגט לאז מיר אפ יעצט.

דער איד האט אבער נישט מותר געווען און ער האט זייער שטארק געמוטשעט אז ער וויל מעד, דער מוהל האט נישט געהאט א בררה און ער האט אים געגעבן צו טרינקען אביסל מעד.

ווען דער איד האט באקומען די מעד האט ער נאך אלץ נישט אויפגעהערט צו מוטשען דעם מוהל. ער האט געזאגט פאר'ן מוהל יעצט פיל אן אויך פאר דיר א גלאז מעד און מען וועט מאכן א לחיים צוזאמען אויף די מעד.

דער מוהל האט דעמאלט'ס זיך זייער שטארק אויפגערעגט, ער האט אנגעהויבן שרייען אויף דעם איד, דיין חצפה איז זייער גרויס עס איז ממש אומדערטרעגליך די ווייסט אליין וואספארא שווערע ערב יום כפור איך בין אריבער, ער מיר אויף צו מוטשען, טרינק זיך אליין די מעד און לאמיר זיך אנגרייטן צום הייליגן טאג.

האט דער איד צוריק געענטפערט פאר דעם מוהל טאקע
היינט ערב יום כפור ווען יעדער איינער זוכט צו טוהן מצות
טוה א מצוה מיט א איד און מאך מיט אים א לחיים אויף
אביסל מעד.

דער מוהל האט נישט געהאט קיין בררה און ער האט זיך
אוועק געזעצט מאכן א לחיים מיט דעם אינטערעסאנטן איד.
ביידע צוזאמען האבן געמאכט א ברכה אויף די מעד און
זיך געוואונטש'ן לחיים, בשעת ווען זיי האבן זיך געוואונטש'ן
א גמר חתימה טובה און א גוט געבענטש יאר האט דער איד
געזאגט פאר'ן מוהל: אין מיין גלאז איז געבליבן אביסל מעד,
זאל דער אויבערשטער העלפן אז ביז ווען די וועסט חתנה
מאכן זיין יונגסטע קינד זאל אייביג זיין ביי דיר וויפיל מעד
די וועסט דארפן, און עס זאל זיין זייער גישמאק, און דער
אינטערעסאנטער איד איז נעלם געווארן.

די ברכה איז טאקע מקים געווארן, ביי דעם מוהל איז
אלעמאל געווען אסאך מעד, אלע מענטשן זענען געקומען ביי
אים קויפן מעד ווייל עס האט געהאט ממש א טעם גן עדן.
דעמאלט'ס ווען ר' משה האט געוואלט קויפן פאר זיין רבי
פון קוזמיר פון די גוטע מעד איז געווען די טאג וואס דער
מוהל האט חתנה געמאכט זיין יונגסטע קינד, האט ער אים
שוין מער נישט געקענט פארקויפן ווייל עס האט זיך שוין
געענדיגט די ברכה פון יענעם אינטערעסאנטן איד.

די בילדער איז גענומען פון די ביכל:
"א הילף פאר דעם קינד"

